

ฉันเผลอสบตาเขาที่งานเทศกาลประจำปีของโรงเรียนปีนั้น
และถ้าหากสามารถย้อนวันเวลากลับไปได้
ก่อนจะยอมเป็นสโนว์ไวท์ของใคร ฉันจะต้องแน่ใจก่อน
ที่เขาจะให้ฉัน...

True Love's Kiss
หรือแอปเปิ้ลอาบยาพิษกันแน่!

๕

บทนำ

'Preetie Magazine

Vol.3 Issue 23 Beauty Issue

'Once Upon a STAR'

Model : **สตาร์-สิตารา นรินธนฤกษ์/18**

พรีตี้แม็กกาซีนฉบับนี้จับน้องสตาร์-สิตารา ดาวดวงใหม่ของวงการแฟชั่น มาเติมความหวานกับไอเดียมิกซ์แอนด์แมตช์เสื้อผ้าสีพาสเทล พร้อมถกมความเห็นเกี่ยวกับประโยคความสวยความงามแบบๆ คั่นๆ เหล่านี้ ที่เค้าว่าตอนเด็กๆ ซึ่เหร่ตอนโตมักสวยนี่มัน...น่าจะจริงนะ!

Preetie : "ผู้หญิงอย่าหยุดสวย"

STAR : เห็นด้วยนะคะ ไม่ว่าจะเพื่ออะไร สตาร์คิดว่าการดูแลตัวเอง เป็นเรื่องดี

Preetie : "อย่าประมาทเด็กซึ่เหร่ที่อยู่ข้างห้อง จำไว้!"

STAR : อันนี้ใช่เลยคะ 555 ตอนเด็กๆ สตาร์ซึ่เหร่มากกกกก (ลาก ก ไก่

ยาวไปอีกหน้า)

Preetie : "ความรักทำให้เรามาไกล?"

STAR : ไม่นั่นใจว่าเรียกอย่างนั้นได้มั้ง แต่...สตาร์เคยออกหักค่ะ 555
อย่างที่บอกว่าตอนเด็กๆ สตาร์ซีเหว่มาก อ้วนๆ ตัวดำปี้ เป็นยุคมืดของชีวิต
สุดๆ จนวันหนึ่งไปแอบกรี๊ดรุ่นพี่แล้วออกหัก น้ำหนักลด ก็เลยผอมสวย เข้าสู่อุค
เรอเนสซองส์ของชีวิตเฉยเลย 5555 แต่เป็นวิธีที่ไม่แนะนำนะคะ มันเจ็บปวด'

ก็...ตามนั้นแหละค่ะ

ทุกคนมียุคมืดของตัวเอง ฉันทก็ด้วย

เป็นยุคที่ทั้งอ้วนทั้งดำ สวยก็ไม่สวย ปกติก็โดนล้อว่าเป็นยัยหมวยนี่คะ
จะแย้ แต่นี่ฉันสามารถอ้วนและดำไปพร้อมๆ กันได้อีก เห็นตัวเองในกระจกที่ไร
ไอ้โห นี่คนหรือไซ่เยี้ยวมา!

อย่าเพิ่งมองบนว่าฉันเหยียดหรืออะไรเลยนะ แนนอนว่าโลกนี้มีคนที่อวบ
แต่น่ารัก ผิวคล้ำเนียนสวย หน้าหมวยแล้วดูเก๋ แต่ไม่ใช่กับฉัน ไม่มีอะไรที่ดูเข้ากัน
เลยสักอย่าง (ร้องไห้)

แถมฉันยังไม่ทันรู้...ว่าตัวเองไม่ควรจะไปชอบเขา

มันก็เลยกลายเป็นยุคมืด

'ตาต้า เร็วเข้า เดี่ยวไม่ทัน!'

ตอนนั้นฉันอยู่เกรด 8 (ก็คือ ม.2 ของโรงเรียนทั่วไป) หน้าดำๆ
ผูกผมเปียเต๋อๆ กระโปรงนักเรียนตัวยาวที่หามาซื้อให้เผื่อโตไม่มีวีแววว่า
จะสั้นขึ้น หรือพูดอีกอย่างก็คือฉันไม่สูงขึ้นเลย เพราะงั้นฉันเลยโดนจับไป
เรียนว่ายน้ำ ว่ายจนตัวดำเป็นถ่าน ผิวแย้เพราะแพ็คคลอรีน แถมว่ายเสร็จ
ขึ้นจากสระมาฉันก็กินไม่ถึง

นั่นแหละค่ะ ที่มาของยุคมืด

'กรี๊ด พี่ฟานฟานอยู่นั่น!!'

ยัยแดงกว่าเพื่อนฉันตีปีกปั๊ๆ เมื่อเห็นรุ่นพี่ที่ตัวเองชอบยืนสูงเด่น
เป็นสง่าอยู่ท่ามกลางวงล้อมของสาวๆ วันนี้เป็นวันงานเทศกาลประจำปีของ

โรงเรียนที่พี่ๆ จากชมรมต่างๆ จะมาจัดซุ้มเล่นเกม ออกบูธขายอาหาร ขึ้นเวที แสดงความสามารถ โชว์มายากล เดินบิ๊บบอย ฯลฯ ที่ลานกิจกรรม ส่วนรุ่นน้อง อย่างเราสบายสุดๆ แค่เดินดูงานกับล่าลายเซ็นรุ่นพี่จากแต่ละซุ้มให้ครบ เพื่อแลกของรางวัล แล้วพวกรุ่นพี่นี่ก็ขยันหาเพื่อนที่หล่อๆ มาเป็นตัวล่อน้องๆ เข้าบูธ งานเทศกาลประจำปีถึงได้กลายเป็นเทศกาลล่าลายเซ็นรุ่นพี่สุดหล่อ ในหมู่พวกเราแบบนี้เนี่ย!

๑

'เดี๋ยวมานะแก'

ยัยแดงกวาบอกก่อนจะร่อนถลาไปหาพี่ฟานฟานรุ่นพี่คนฮอตของโรงเรียน แบบแทบจะติดปีก ในสภาพที่แบบว่า...

อึก!

'หยุด ฉันท่มาก่อน'

'ฉันท่อน!'

'ฉันท่อน!!'

'ฉันท่อนว้อย!!!'

แง ออย่าตีกันนน ว่าแต่ฉันทควรไปต่อคิวขอลายเซ็นพี่ฟานฟานมาเก็บไว้ บ้างมัย พี่เขาจะสุดป๊อป (ยัยแดงกวาบอก) ไม่น่าว่าโตไปอาจจะกลายเป็นคนดัง ฉันทเก็บลายเซ็นเขาไว้ขายแก๊งกำไรดีปะ!

'ตัวเล็ก~'

แต่ดูคิวสิ ยาวจนพันรอบโลกได้ครึ่งรอบแล้ว ไม่สู้ดีก็ว่า

'ฮัลโหล~~'

เง้อ มัวแต่ยืนมองยัยแดงกวาบเลยไม่ทันรู้ตัวเลยว่าฉันทเผลอยืนบัง หน้าบูธใครเข้าให้

'ขอโทษค่ะ'

ฉันทบอกพลงขยับหลบ แต่ใครบางคนที่น่าจะเป็นเจ้าของบูธกระโดดมา ขวางหน้าฉันทเอาไว้

'ช่วยที่ซื้อนาฬิกาหน่อย เหลือเรือนสุดท้ายแล้ว'

'อ่า...'

'นะๆๆ เดี่ยวพี่ลัดให้ ราคาพิเศษเลย'

'...'

'นี่ไง~ น่ารักปะ ลายสโนว์ไวท์ เหมาะกับเราโคตร!'

'คือ...'

มันเกิดขึ้นได้ไงก็ไม่รู้แหละ แต่ตอนนี้หน้าพิก้าข้อมือลายเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ กำลังแกว่งมาแกว่งไปอยู่ตรงหน้าฉัน โดยที่เบื้องหลังมันคือพี่ผู้ชายตัวสูง หน้าตีตัวขาว ไว้ผมทรงรากไทรยาวๆ ที่ยื่นส่งยิ้มอย่างหลอกล่อมาให้

แกว่ง~ แกว่ง~

หือ น่ารักดีนะ

พี่เขาอะ -///-

แต่สโนว์ไวท์นี่ฉันไม่ได้ชอบ แถมเงินค่าขนมของอาทิตย์นี้ก็เหลือไม่มากแล้วด้วย

'พอดีหนู...'

'นะๆๆ พี่ปวดจี๋อะ อยากไปเข้าห้องน้ำแต่เพื่อนไม่ให้ไปถ้าชายไม่หมด'

'เอ้อ...'

'นี่ๆ ให้ดูอะไร กตตรงนี้ พี่บ! สโนว์ไวท์แดงขึ้นมาได้ด้วย รีบฟื้นขึ้นมา รोजิบจากเจ้าชายเลยอะดิ มัวะๆๆ'

เดี๋ยวนะ...

'ไอ้เว-!'

'ฮ่าๆๆ'

พี่เขาหัวเราะลั่นเมื่อได้ยินเสียงด่าลอยมาจากเพื่อนๆ 'ว่าจะทำน้อง (ซึ่งในทีนี้ก็คือฉัน) เสียเด็ก! ประโยคต่อมาก็เลยกลายเป็น

'นี่ ป๊ีบ! มีไฟด้วย ดูลายสิ แอปเปิ้ล~ ปีกนางฟ้า~ ฟุงลาเวนเดอร์~'

'...'

'น่ารักไชปะ เข้ากับเสื้อผ้าง่ายด้วย แต่งตัวแบบไหนก็ใส่ได้'

...ต้องแต่งตัวแบบไหนถึงจะใส่หน้าพิก้าสโนว์ไวท์แล้วเข้าเธอห อตามจริง

'สองร้อยเอง ถ้าชอบเดี๋ยวลดให้ น้าา ^^^'

บ้าไปแล้ว พี่เขาเป็นผู้ชายหน้าตาชั้นเดียวที่ชั้นตาคมจนหน้าออกจะดูเท่ๆ โกงๆ แถมเวลายิ้มยิ่งดูทะเล้นโลกแตกเลย

แล้วพอรู้ตัวอีกทีก็...จะเหลือหรือคะ แบนกรี้อยสองใบในกระเป๋าตังค์
ฉันติดปีกบินไปหาเขาเรียบร้อย

'ลดแล้ว...เหลือเท่าไรคะ'

'ลดไม่ได้แล้ว พวกพี่ชายถูกสุดๆ เลยจ้ะ'

พี่ผู้หญิงหมวดๆ ในบูธร้องบอก เขาเลยหันกลับมาทำหน้าเหวอใส่ฉัน

'อ้าว...'

อ้าวด้วย ฉันโดนหลอกเข้าให้แล้วสินะ

'แป๊ปๆ'

คนตัวสูงตรงหน้าล้วงมือขาวๆ ลงไปในกระเป๋าเสื้อนักเรียนตัวโคร่ง พอ
เจอเศษเหรียญสี่ห้าเหรียญกับแผ่นกระดาษเล็กๆ ยับๆ แผ่นหนึ่งเขาก็ยัดมัน
ใส่ลงมากในมือฉันทั้งหมด

'สะสมตราปั๊มครบสิบอันพอดี พรุ่งนี้เอาไปแลกนมฟรีได้ถุงหนึ่งนะ'

หือ

เมื่อคืนมัน...

นาฬิกาโซนวิไวท์ในซองพลาสติก เศษเหรียญ คุปองร้านนมโรงเรียน
ฝ่ามืออุ่นและสาก กับรอยยิ้มบนใบหน้าตึ๋งๆ เก๋ออนๆ ที่เหมือนจะทำให้พื้นดิน
รอบตัวสั่นสะเทือนแปลกๆ

ฉันคงจะยืนค้างในสภาพอาฟเตอร์ช็อกอย่างนั้นอีกนาน ถ้าไม่บังเอิญเห็น
ยัยแดงกวาวิงตาเป็นประกายกลับมาหาซะก่อน

'พี่ตุลย์~~'

อ้อ...ไม่ได้ตาเป็นประกายใส่ฉันเนอะ!

'เห็นให้หน่อยค่า'

'มา! ตรงไหนดี'

'ตรงนี่ค่ะๆ ช่างๆ พี่ไวก้กับพี่ฟานฟานเลย'

แกรกๆ~

'โอเค เรียบร้อย เอาด้วยมั้ยเรา'

เขาหันมาถามเมื่อเห็นฉันยื่นมองอย่างงงๆ เขาเป็นใครนะ ยัยแดงกวา
รู้จักหรือหรอ นั่นสิ เขาอาจจะเป็นรุ่นพี่ป๊อปๆ ในโรงเรียนสักคน เพราะเขาดูเท่ามาก

๕๕

รอยยิ้มติดตาจนฉันซึ้งกว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยสังเกตเห็นเขามาก่อนได้ยังไง
และในระหว่างที่ฉันกำลังสงสัย เขาก็ดึงโบสะสมลายเซ็นจากมือฉันไป
เซ็นให้เรียบร้อย
ลายเซ็นอย่างน่ารักเลย...

'T^L'
♥

'พี่เค้าดังเหรอ'
ฉันกระซิบถามยายแดงกว่าตอนที่เราเดินห่างออกมาจากบุรุษขายนานาฬิกา
ของกลุ่มเพื่อนเขา พอลองหันกลับไปมองตอนนี้ก็เห็นว่ามึบรดา รุ่นน้องไป
จับกลุ่มรุ่มล้อมเขากันซะย่อย
ที่เมื่อก็บอกฉันว่าปวดฉี่...บางที่เขาอาจจะต้องฉี่รดแล้วละมั้ง
'แกไม่รู้จ๊กพี่ตุลย์เหรอ'
'...'
'ถามจริง!?'
'หี...ไม่รู้'
ต้องอธิบายเพิ่มอีกหน่อยว่าฉันมีเพื่อนหลายกลุ่ม เพื่อนเรียน เพื่อนกินข้าว
เพื่อนเมาท์มอย และยายแดงกวาดอยู่ในกลุ่มหลัง มันกรี๊ดคนหล่อไปทั่ว
ทั้งโรงเรียนจนฉันตามไม่ทันและคงไม่มีวันรู้จ๊กได้หมด แต่ไม่รู้ทำไม...
คนนี่...
ฉันอยากรู้จ๊ก!
'พี่ตุลย์เง มีกอลองวง WTF'
'หา...'
'เออ ชีววง WTF'
WHAT THE F*CK เนี่ยนะ!?

'สวัสดีครับ พวกเรา WTF! ผมไวท์ครับ'

'ตุลย์ครับ!'

'ฟานฟานครับ'

'กรี๊ดดดดดด~~'

แล้วฉันก็ได้รู้ว่าชื่อวงสุดประหลาดที่ว่าน่าจะย่อมาจากชื่อของพวกเขา 'White' 'Tul' และ 'FanFan' ไม่ใช่คำหยาบอะไรอย่างที่คุณคิด (แต่ก็พอเอาได้ว่าจงใจทำให้คิด...)

ตอนนี้ฉันรู้จักเขาแล้ว รู้ว่าเขาอยู่เกรด 11 (ม.5) ชื่อจริงและชื่อเล่นว่าตุลย์ นามสกุลตติยะเตชะ เป็นมือกลองของวง WTF วงดนตรีสุดเพี้ยนประจำโรงเรียน และเป็น 'พี่เดือนลิบ' ของสาว ๆ (เพราะชื่อตุลย์ = ตุลาคม = เดือนลิบ!) การได้รู้จักเขาเปลี่ยนโลกของฉันไปเลย ฉันกลายเป็นเพื่อนสนิทตัวติดกับตัวยัดแฉกวางเฮ้ไหนเฮ้นั้น ไปไหนไปกัน หมายถึงไปในที่ที่จะได้เจอที่ตุลย์กับวง WTF ของเขานะนะ

'พี่ฟานนน'

'จ้อออ พี่ไวท์~~~'

'ตายซัก พี่ตุลย์เดินมาหาแกอะ!'

ที่ที่ฉันมักจะเจอเขาตลอดก็คือห้องชมรมดนตรี พี่ๆ WTF มักจะขลุกกันอยู่ที่นั่นหลังเลิกเรียน มันเป็นห้องกระจกใสๆ ที่พวกเราสามารถไปยืนดูเขาซ้อมและรอเขาออกมาทักทาย ฉันปล่อยให้ตัวยัดแฉกวางลากฉันไป ทำเป็นลืมๆ คำสอนของหมาบ้าที่บอกว่า 'คบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล นะคะน้องต้า!' ฉันก็แค่...ขอใช้หัวใจนำทางก่อนนะคะ

'ใจตัวเล็ก~'

แต่ฉันก็คุ้มนะ เพราะพี่ตุลย์จำฉันได้ ท่ามกลางเสียงอื้อๆ แหะๆ จากกลุ่มสาว ๆ ที่กรี๊ดกร๊าดเขามากมาย

'ตัวเล็กอะไรเนี่ย'

'ตัววมนะสิไม่ว่า!'

'คิกๆ'

'ฮ่าๆ'

ยัยพวกนี้เรียกตัวเองว่าองค์กรพิทักษ์พี่เดือนลิบละ มีกันสี่ห้าคน

๕3

และ 'พิทักษ์' ในที่นี้คือถ้ารู้ว่าไม่มีใครมารีดที่ตุลย์เพิ่มนอกจากกลุ่มของตัวเอง ก็จะมีก็ดกันๆๆ

แต่ฉันไม่สนใจหรอก ตราบใดที่ที่ตุลย์ยังยิ้มให้ และเรียกฉันด้วยชื่อที่เขาไม่เคยใช้เรียกใครคนอื่น

'สโนว์ไวท์ เย็นแล้วยังไม่กลับบ้านอีก!'

ฮือออ นาฬิกาตายตัวการ์ตูนที่ฉันเองก็ไม่ได้อยากได้ แต่ทำไมไม่รู้สึกละอายใจที่ชื่อเลย

'แหอะ สโนว์ไวท์เนี่ยนะ'

'สโนว์แบล็กละสิไม่ว่า!'

'ฮ่าๆๆ ตลกกก'

'สโนว์แบล็ก ฮ่าๆๆ'

'แหม อิจจางนเก็บอาการไม่อยู่เลยน้ำ~'

'อะไรของเธอ!'

'จะอะไรละ ถ้าไม่ใช่ชื่ออิจจาง~~'

'แตงกวา...'

ฉันรีบกระตุกมือยัยเพื่อนสายไผ้วเอาไว้ว ไม่อยากให้กลายเป็นเรื่องไม่อยากดูเป็นเด็กนิสัยไม่ดีในสายตาเขา

การถูกหมาบ้าจับส่งไปเรียนว่ายน้ำอาทิตย์ละหลายๆ วันคงทำให้ฉันตกอยู่ในสภาพกระดากกระดางอย่างนี้ไปอีกพักใหญ่ แต่บางที...เรื่องแบบนี้มันอาจจะอยู่ที่...ใจ! ตราบใดที่ที่ตุลย์เชื่อว่าฉันเป็นสโนว์ไวท์...

ฉันก็จะเป็นสโนว์ไวท์

ถ้ามีใครถามตอนนั้น ฉันคงตอบว่ามันเป็นช่วงชีวิตมัธยมที่ฟินมากกก ฉันยังคงว่ายน้ำจนตัวดำ ผอมลงนิด สูงขึ้นหน่อย แล้วก็มีความสุขกับการไปโรงเรียนเหลือเกิน ฉันเพิ่งรู้จักมันเป็นครั้งแรก ใจเจ้าความรู้สึกใจเต้นเหมือนจะกระเด็นออกมาจากอกเวลาหมาบ้าจอตลอดส่งที่หน้าตึกในยามเช้า แล้วมองไปเจอเขานั่งกินนมอยู่กับกลุ่มเพื่อนตรงหน้าบันได โรงเรียนกว้างมาก แต่ความรักก็ลากฉันให้เห็นอ้อมตึกทุกตึกเพื่อเดินผ่านหน้าห้องที่เขาเรียนอยู่

ไปชะเง้อดูเขานั่งควงปากกา แอบเสียบหูฟังฟังเพลง หรือแม้แต่นั่งใช้นิ้วเคาะโต๊ะตามจังหวะกลอง ฉันชอบการมองไปแล้วเจอเขา แต่คงไม่ใช่ทุกครั้งมั้ง เพราะมันดันมีอยู่ครั้งหนึ่งที่จู่ๆ เขาก็บกกลุ่มเพื่อนก็โผล่มาตรงสโมสรริมสระว่ายน้ำ ที่มีแดนตีวชิรเจ้าอรอยชาย... ในช่วงโมงที่ห้องฉันกำลังเรียนว่ายน้ำ! ฉันสติแตกจนเป็นบ้า พยายามจะวิ่งหนีไปหลบที่ขอบสระอีกฝั่ง แล้วก็... ใช่มั้ย? เท้าฉันเปียกพื้นก็ลื่น ได้สติอีกทีฉันก็นอนอยู่ที่โรงพยาบาลให้หมอเย็บแผลคางแตกเลือดสาด โชคดีที่มันเหลือไว้แค่แผลเป็นเล็กๆ ไม่งั้นฉันคงต้องเจ็บใจตัวเองมากๆ เพราะเอาจริงๆ นะ สุดท้ายแล้วก็คงเหมือนอย่างที่ใครเขาบอก...

๕๕

ว่ามันก็แค่บ๊ีบบ๊ีบเลิฟ

รักที่ไม่รู้ประสา...

เหมือนรักของลูกหมาจริงๆ นั่นแหละ

'จบลงไปแล้วนะครับกับสามเพลงแรก และแน่นอนว่าเพลงต่อไปก็ต้องเป็นเพลงที่ห้า'

'สี่!'

ตั้งโปะ!

บางทีก็น่าสงสัยจริงๆ นะว่าพี่ๆ วง WTF ดังเพราะอะไร มุกแป้กๆ แบบนี้นะเหรอ ฮ่าๆๆๆ (ช่วยขำเป็นกำลังใจ)

พี่ไวท์มือเบสกับพี่ตุลย์มือกลองนี่ซี้เล่นกันมาก ส่วนพี่ฟานฟานมือกีตาร์และนักร้องนำคือที่สุดของความเท่ ยัยแฉ่งกวารู้ดีใส่หูฉันทุกวันว่าเขาเป็นลูกครึ่งได้หวัน ความสูงส่งของใบหน้าก็ประมาณความสูงของตึกไบฮอกกับตึกไทเป 101 รวมกัน โอ้โฮ! เวลารอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นมาบนใบหน้าหล่อคมทุกคนนี่ก็รู้ดีกันเหมือนจะตาย ดีนะที่เขาไม่ยิ้มบ่อย ไม่งั้นต้องเกิดหายนะแน่ๆ

ส่วนฉันน่าจะรอดนะ เพราะฉันมีสายตาไว้มองแต่พี่ตุลย์ไป

(พวกคลั่งรัก! ยัยแฉ่งกวาบอก)

'แต่เพลงนี้มีความพิเศษอยู่ที่...คนร้องครับ!! วู้ๆๆ'

ตกลงเลย หัวใจฉันเต้นรัวสุดๆ เมื่อได้ยินพี่ไวท์พูดแล้วยัยก็หัวล้าตัวไปทางใครอีกคนแบบนั้น

'ไม่ค่อยได้ร้องเพลงเท่าไรหรอก อาจจะแปลกๆ หน่อย'
ใครอีกคนที่ว่ายขึ้นหน้าจากหลังกลองมาพูดใส่มัคด้วยสีหน้าเหมือน
ออกจะขำๆ ตัวเอง

'เหยยย พี่ตุลย์จะร้องเพลงเหวอแก'
ยัยแแดงกวางถามในสิ่งที่ฉันและแพนคลับทุกคนของเขากำลังคิด
'กรืดดด พี่เต๋อนสิบของหนู'
'พี่ตุลย์ร้องเพลง! จับหน่อยจะลัม'
'เพลงนี้มีชื่อว่า...'

'...'

'...'

'Snow White'

'อ้ากกก ตาด้าา!!!'

ยัยแแดงกวางฟาดแขนฉันอย่างบ้าคลั่ง

'พี่เค้าหมายถึงแกแน่เลย!!!'

ฉันไม่ได้หือฮือตอบใดๆ เพราะเหมือนอวัยวะต่างๆ ในร่างกายหยุด
การทำงานไปแล้ว ขนาดโดนยัยแแดงกวางฟาดจนแขนแทบหลุดยังไม่รู้สึกเจ็บ
เลยเนี่ย

พี่ตุลย์มีอกกลอง...คนที่ปกติฉันต้องก้มๆ เงยๆ ส่องเขาผ่านกลองชุด
และรอฟังเสียงเขาในท่อนคอรัส วันนี้ฉันรู้สึกเหมือนเห็นเขาชัดมาก...อย่างกับ
ชุดกลองถูกเลื่อนขึ้นมาอยู่ข้างหน้า พร้อมกับเสียงเอ็กโคที่ดังก้องไปมา

เพลงนี้มีชื่อว่า Snow White...

'สโนว์ไวท์ เย็นแล้วยังไม่กลับบ้านอีก!'

'สโนว์ไวท์ เอาใบสะสมแต้มไปแลกนมฟรียัง'

สโนว์ไวท์! สโนว์ไวท์! สโนว์ไวท์!

ฉันทำตัวไม่ถูกแล้วว

'ต้นฉบับของ Maximilian Hecker จะเป็นเพลงขำๆ แต่อันนี้จะเป็น
เวอร์ชันมิกซ์ใหม่ให้มีจังหวะขึ้น...'

เขากระแมมกระไอ ในขณะที่เสียงกีตาร์ของพี่ฟานฟานกับเสียงเบสของ

พี่ไวกเริ่มตื่นขึ้น

'ฟังกันเลยนะครับ ^^'

'ตาต้าา พี่เค้ามองมาทางแก!!!'

แงงงงง แดงกวาย่าซงงง ฉันไม่เหลือความกล้าจะมองไปบนเวทีแล้ว
แค่นี้ก็รู้สึกเหมือนเขากำลังเอาไม้กลองฟาดรัวๆ ลงมาในใจฉัน ต้องยืนท่าไหน
ขาถึงจะไม่ลั่นเนี่ย

'ยัยนั่นยังไม่เลิกคิดว่าตัวเองเป็นสโนว์ไวท์อีกหรือ'

'ได้ยืนยัยพวกองครักษ์พิทักษ์ที่เดือนสิบค่อนแคะอยู่ไม่ห่าง

'สโนว์ไวท์บ้านใครดำปี๋ หิมะชี้เหว แหวะๆ'

'เป็นได้แค่แม่มดขี้จิกจกก็เจียบไปน้ำ~ ^^'

'เอ๊ะ ออย่ามาปากดี!'

'แหม แล้วใครจะปากไม่ติดตลอดเวลาเหมือนพวกเธออะ!'

ยัยแดงกวาก็จะหันไปตะกุกหน้ายัยพวกนั้นเต็มแก แต่ฉันไม่อยู่ใน
อารมณ์ที่จะหันไปห้ามเลย สองตาฉันเห็นแต่เขา ในหูฉันได้ยินแต่เสียงเขา

๕๘

'You dreamed I was your lover

(เธอฝันว่าฉันเป็นคนรักของเธอ)

And I lied in your arms

(และฉันนอนอยู่ในอ้อมแขนเธอ)'

อะ...แผ่นดินไหวแต่ฉันไม่ไหวว

'You dreamed of all our children

(เธอฝันถึงลูกๆ ของเรา)

Playing in the sun

(วิ่งเล่นกันกลางแสงแดด)

I hope that you're alright

(ฉันหวังว่าเธอจะโอเคนะ)'

มิลค์พลัส

เง้อออ
ไม่ค่ะ...ไม่โอเค!!

'I hope, I hope that you're alright
(ฉันหวัง...ฉันหวังว่าเธอจะโอเค)
Sleep, my Snow White
(หลับต่อเถอะ สโนว์ไวท์)'

หืม...?

'Sleep, my Snow White
(หลับต่อเถอะ สโนว์ไวท์)'

'เอ้อ แก...'

ฉันจำอะไรเกี่ยวกับบินานาที่นั่นไม่ค่อยได้ คือมันซาวๆ แล้วก็เบลอๆ แต่ที่ยัง
แจ่มชัดอยู่ในความทรงจำก็คือหน้ายิ้มแต่งกวางเหวอมาก

'พรวดดด'

'ว้าย ตายแล้ววว'

ใครสักคนในแก๊งองค์กรพิทักษ์ที่เดือนสิบพันเค้กที่กำลังดูอยู่ในปาก
กระจายเป็นฝอย ก่อให้เกิดเสียงกรีดกรีดแตกตื่นจนกลายเป็นจุดสนใจ

'แก~~ โทษที่~~ ฉันขำจนกลั้นไม่อยู่ พี่ตุลย์ไล่ยัยสโนว์แบล็กกลับไปนอน!!'

'อะไรเอ่ย ฝืนกลางวัน'

'อื้อย สงสาร เป็นได้แค่นี้ซี้เพื่อ ฮ่าๆๆๆ'

'พีคสุดในรอบปีค่ะ!'

'ฮ่าๆๆๆๆๆๆ'

'Sleep, my Snow White
(หลับต่อเถอะ สโนว์ไวท์)'

Sleep, my Snow White

(หลับต่อเถอะ สโนว์ไวท์)

ในนิทาน เจ้าชายอาจลงจากหลังม้ามาพร้อมกับ True Love's Kiss
แต่ในชีวิตจริง ฉันกลายเป็นสโนว์ไวท์ที่หลับแล้วฝันร้ายไม่ยอมตื่น
เพราะความทรงจำของรักแรกมันโหดร้าย เขาคงไม่ใช่เจ้าชาย แต่เป็น
แม่มดจำแลงกายมาพร้อมแอปเปิ้ลอาบยาพิษมากกว่าละมั่ง

๕๑

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)